

LÁZEŇSKÝ DENÍK

amatérský experiment s veřejným citěním

VZBUĎME VARY 2017

Tereza Hadravová a kolektiv autorek

ČÁST PRVNÍ: SVOLÁVÁNÍ

Milé dámy,

ráda bych vás v příštím roce požádala o spolupráci při realizaci jednoho projektu. Jak možná víte, před dvěma týdny jsme s kolegyní Terou Dvořákovou pořádaly debatu na téma Lázeňská zóna: skanzen pro turisty, nebo kulturní srdce Karlových Varů? Když jsme o tématu a možných otázkách a okruzích při přípravě přemýšlely, napadlo mě, že vlastně vím velmi málo o tom, jak lázeňskou zónu používají ostatní. Člověk má neustále tendenci zobecňovat svou vlastní zkušenost.

Napadlo mě proto udělat takový malý amatérský pokus o průzkum veřejného mínění, nebo spíš veřejného cítění, a to nikoli kvantitativní, ale kvalitativní. Nepůjde mi tedy o počet odpovědí, ale o jejich hloubku. Chtěla bych, aby výstup z toho byl veřejný - jakási výstava ve veřejném prostoru (ale bylo by to anonymizované - nebyla by u toho vaše jména, pokud byste tedy samy nechtěly). A teď oč jde a jak s tím souvisíte vy.

Chtěla bych vás poprosit, abyste si od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2017 vedly Lázeňský deník, ve kterém byste zaznamenaly své výlety, výpravy, pochůzky či toulky lázeňským územím. Zajímaly by mě, pochopitelně, datum a účel cesty (alespoň obecně), ale také jak to tam na vás působilo, jestli jste si všimly něčeho zvláštního, jakou jste měly náladu... Kdybyste většinu cest do lázní podnikaly s dětmi, pak byste je klidně mohly zapojit a svůj popis výpravy také doprovodit jejich kresbami.

Své instrukce bych ještě upřesnila a dodala vám k celé akci stejné sešity. Také bych vám vše pravidelně připomínala, abyste na to nezapomněly. Teď se spíš ptám: neobtěžovalo by vás to? U některých nevím, kde bydlíte - a pokud je to zrovna v lázeňské zóně, tak to by samozřejmě nefungovalo. Pokud naopak na území od Thermalu dál téměř nikdy nechodíte, tak to není na překážku: během půl roku se tam určitě párkrát ocitnete...

O tom, co s deníky nakonec udělám, ještě chci přemýšlet, ale zatím myslím, že bych z nich vybrala nějaké pasáže, zvětšila je či přepsala, a vyvěsila na panely na krátké výstavě během příštího festivalu Vzbudme Vary (který se nejspíš odehraje právě v lázeňské zóně - ale to je zatím tajné). Možná bych to doplnila ještě jinak získanými výpověďmi, nějakým příběhem či kontextem. Prostě bych s tím nakládala velmi volně, ale vždy po dohodě s vámi.

Těším se na vaše reakce a přátelsky vás zdravím,

Tereza

1. prosince 2016

já su svolná...

3. ledna 2017

Vážení přátelé,

děkuji za vaši ochotu účastnit se experimentálního projektu Lázeňský deník, který organizuje iniciativa Vzbudme Vary. Jako účastníci projektu budete v následujících měsících reflektovat své cesty do lázeňské zóny - popisovat okolnosti, které vás k cestě vedly, zaznamenávat své úvahy z / o prostoru zóny, zapisovat zvláštní setkání. Délka či forma zápisků bude zcela na vás. Bližší informace a sešity, které budete moci pro lázeňský deník použít, bych vám ráda předala osobně. Přijměte prosím pozvání na informační schůzku do drahovické pobočky Krajské knihovny. Představím vám zde kontext vzniku projektu a základní očekávání, seznámím vás s (velmi řídkými) pravidly hry a společně s vámi domluvíme realizační strategii. Pokud se nebudete moci zúčastnit, nevadí - základní informace pošlu po schůzce emailem. Vaše účast není nutná, je však velmi vítaná.

Schůzka se uskuteční k prostoru knihovny v Lidické ulici 12. 1. 2017 v 18:00. Předpokládaná doba trvání schůzky je 30 minut. Prosím o zaslání vyjádření, zda se schůzky budete moci zúčastnit.

S přátelským pozdravem,

Tereza

14. ledna 2017

Vážení přátelé,

děkuji těm z vás, kteří dorazili na schůzku do knihovny. Pro vás ostatní posílám přehled nejdůležitějších informací, které vplynuly z diskuze s přítomnými:

1. Deník začněte psát 15. 1.
2. V psaní pokračujte do 15. 6.
3. Nezáleží na tom, zda z celého půl roku budete mít dva nebo tři záznamy, a nebo naopak záznamů sedmdesát - obojí má pro nás vypovídající hodnotu.
4. Prosíme o poctivost v zaznamenávání. I když se vám nebude chtít se rozepisovat (příliš krátká, nezajímavá, opakující se zkušenost...), napište do deníku alespoň datum, dobu strávenou v lázeňské zóně (LZ) a velmi zhruba účel cesty.
5. Smyslem deníků má však být snaha o hledání či formulování vašeho vlastního vztahu k této části města - všimněte si toho, jak se v LZ cítíte, co se vám tam přihodilo, co vás při cestě územím napadlo, nač jste si vzpomněli, co byste případně chtěli změnit, co vám vadí, co vás těší atd.

Nebojte se vlastní tvořivosti, můžete do záznamů kreslit, vlepovat nalezené vlepitelné předměty, fragmenty lázeňského světa, fotografie... Můžete psát společně s dětmi. Můžete psát básně či pamflety.

6. I přesto, že záznamy budou deníkové, a tím pádem osobní a v plném smyslu vaše, prosíme o to, abyste se vyhnuli poznámkám, jež by bylo možné interpretovat jako vyjadřující nenávist vůči nějakému etniku, náboženství či národu. Reflektovat problém xenofobie, rasismu či národnostního napětí je možné, prosím jen o citlivý přístup a zřetelný odstup, jednoznačné osobní anti-xenofobní stanovisko.
7. Výstupem z deníků bude společná výstava deníkových fragmentů ve veřejném prostoru - nejspíš zvětšených, umístěných na tabulích. Fragmenty budou anonymizované (pokud si explicitně nebude přát svůj výrok podepsat), vaše jména však budou uvedena mezi těmi, kdo se podíleli na realizaci výstavy (pokud si nebudete explicitně přát, aby vaše jméno zůstalo zcela nevyřčené). Podobu výstavy s vámi budu na konci srpna / začátku září konzultovat.
8. Mám pro vás sešity! Můžetě - a nemusíte - je využít (klidně deník veďte po způsobu herbáře na oddělené listy, či zvolte jiný formát, jiný sešit, vlastní svázanou knihu...) Ti z vás, kteří sešit nemáte, mi prosím pošlete svou adresu, případně telefon - zkusila bych se s vámi domluvit na případném předání nebo vám sešit zaslala poštou. (Do neděle se k vám asi nedostanou, ale snad během příštího týdne ano).
9. Budu se vám v jednoměsíčních intervalech připomínat, abyste na zapisování nezapomněli.
10. Celkem je vás deset.

Ještě jednou díky za vaši ochotu. Jsem velmi zvědavá, jakým způsobem se celá věc vyvine. Kdybyste chtěli cokoli probrat, prosím pište.

S pozdravem,

Tereza

15. února 2017

Milí zapisovatelé,

máme za sebou první měsíc psaní deníků! Mně se během tohoto času podařilo do LZ podívat třikrát. Při jedné z návštěv jsem ze zadního zamřížovaného okna domku, v němž sídlí SPLZAK, zahlédla pramen stékající po skále za Mlýnskou kolonádou. Pod povrchem to tam bublá, dere se to ven.

At' vám jde psaní od ruky.

S pozdravem,

Tereza

PS: Naskladnila jsem několik dalších sešitů. Pokud jste stále bez sešitu, napište, pošlete adresu.

1. března 2017

Dobry den, prosim Vas ja psani lazenskeho deniku opoustim, zaslechl sem na Vas ne uplne pekne veci kolem Vaseho cerpani penez na Vase kulturni akce, kulturni akce se delaji jinak, ale to nebudeme rozebirat, nashle.

10. dubna 2017

Milí lázeňští zapisovatelé a zapisovatelky,

pokud se vám dosud nedařilo pronikat do hájemství lázní nikterak často a nebo jste se ze svých výprav vraceli bez touhy cokoli zapisovat, nezoufejte. Dlouhé dny svědčí psaní, slunce dlouhým vycházkám. V posledních dvou měsících našeho projektu jistě několik stran deníku popíšete!

Já jsem v uplynulém měsíci několikrát brousila kolem Kočičáka a bavila se představou urnového hřbitova podél stěn koryta zarostlé lanovky na Tři kříže. Tam jsem ostatně chodila častěji než do lázeňské zóny, vtiskávala si do paměti její strukturu, žilky ulic, střešní kopule, barevnost a staticčnost. Příště se na Ottovu výšinu pokusím vyšplhat se sadou dceřiných voskovek a deníkem v kapse.

S přátelským pozdravem,

Tereza

18. června 2017

Milí tvůrci deníků,

před třemi dny, tj. 15. června, uplynula doba, kterou jsme si stanovili jako délku projektu lázeňský deník. Děkuji moc za vaši ochotu se do projektu pustit. Do lázeňské zóny se nyní můžete opět vydávat bez toho, aby vás někdo - totiž vy sami - neustále špehoval, sledoval, co děláte, jak se cítíte a o čem přemýšlíte.

Zaskočila jsem některé z vás? Nestihli jste zaznamenat svou poslední lázeňskou expedici? Neváhejte tak ještě učinit; nezapisujte však už žádné nové, po 15.6. nabyté zážitky. Ráda bych vás požádala o vrácení deníků do konce června nejpozději. Nebyli jste při zapisování v uplynulých měsících úplně poctiví?

Část první: Svolávání

7

Nebo jste do lázeňské zóny skoro vůbec nechodili? Váháte nyní, zdali má smysl vracet mi deník, který obsahuje jen jeden dva tři zápisy? Má! Budu vděčná za každou vaši řádku.

Jak deník vrátit? Můžete mi jej poslat poštou, můžete mi jej předat osobně a nebo jej zanechat v pobočce Krajské knihovny v Lidické ulici (tam, kde byla zahajovací schůzka).

Na konci prázdnin se vám opět ozvu a představím vám způsob, jakým budu s vašimi texty zacházet.

Těším se na ně,

Tereza

18. června 2017

Terko já tam byla jednou v tusculum a jednou v divadle a zápis nemám, ani nemám ten sešítek :(, promiň...

ČÁST DRUHÁ: DENÍKY

MODRÝ DENÍK

19.3. Becherova vila - výstava fotografií Jindřicha Štreita Domov (bez) domova

4.4. Husovka - Divadlo Ad Hoc Praha
cesta autobusem tam a autobusem zpátky

23.4. Husovka - Divadlo Veroničin pokoj
domů procházkou přes město, všude pusto a prázdno, v restauracích ani noha

19.5. přednáška v GU Zdeněk Lukeš Otakar Novotný (1880-1959)
procházka přes město domů, hezký teplý večer, v ulicích turisté a lázeňští hosté, ale spíš sporadicky - ruština a němčina

25.5. Husovka - Psí kůže
procházka domů přes lázeňskou část, v ulicích už není jako po vymření, slyšet je převážně ruština

1.6. GU - komentovaná prohlídka výstavy Jana Samce Země zadumaná
ocitla jsem se v lázeňské části v dopoledních a poledních hodinách, neobvyklý čas, město je plné lidí - turistů.

Jak je vidět, moc často se v lázeňské části Karlových Varů nepohybují. Jdu tam pouze účelově, většinou za kulturou. A tak mě výzva zapisovat si své návštěvy v lázeňské části Karlových Varů a vše, co jsem při nich zažila, postřehla i nepostřehla, co jsem tam viděla, co mi chybělo a čeho bylo příliš, vedla spíš k přemýšlení.

Naskakovaly otázky - proč je to tak, že si tato část města žije vlastním, od Karlovaráků odtrženým životem? Proč si Karlovarští této části města neužívají a jak se stalo, že je od Thermálu k Puppů mrtvo...? Známeho tam nepotkáš, schůzku si tam nedomluvíš.

Za půl roku jsem se v lázeňském území ocitla 6x, vždy v souvislosti s návštěvou nějaké kulturní akce. Vypadá to, že lázeňskou část Karlových Varů ke svému životu nepotřebuji. Ale asi to není tak úplně pravda, jenom mi jaksi chybí pádné důvody, abych se do této části Varů vypravila častěji.

A tak jsem přemýšlela o důvodech, které by mě přiměly k návštěvě lázeňského centra Karlových Varů:

Přijeli na návštěvu přátelé nebo příbuzní

Chlubíme se - procházíme podél Teplé krásným centrem města, prohlédneme a projdeme kolonády, ochutnáme prameny - koupíme kýčovitý pohárek; kolem kostela Maří Magdalény, kolem lázeňských domů, Městského divadla až k Puppě. Hezkými místy dojít až ke Galerii umění, popřípadě až k Poštovnímu dvoru. Pak sednout na autobus? Nebo si cestu projít ještě zpátky? Nebo lanovkou na Dianu? Možností je nepřeberné množství a myslím, že je co ukazovat.

Ale! Kam po procházce návštěvu pozvat na kávu nebo na oběd? Zkoušeli jste to někdy v této části Varů? Jenom jsem zahlédla při jedné procházce u Vřídelní kolonády cenovky - káva s olezlým zákuskem by pro 4 lidi vyšla cca na 700 Kč - no to nejsem blázen. O jídle ani nemluví. Takže na jídlo, kávu popř. pivo nebo víno se půjde mimo lázeňské území.

Na jídlo, do hospody

Jak už výše uvedeno, pro normálního smrtelníka jsou ceny v hospodách příliš vysoké, nastavené pro cizince a lázeňské hosty (ne nadarmo se zde hospodám říká holírny pacošů). Tím pádem odpadá další důvod k návštěvě lázeňského území - jít se do této části města najíst, zajít s přáteli na pivo, popř. sejit se s kamarádkou u kávy... blbost!

A taky velmi nepříjemný pocit, kdy se obsluha na vás dívá skrz prsty, jste přece místní, nezajímáte je, nekouká z vás žádný kšeft.

Za kulturou

V této části Varů je plno kulturních institucí, např. Městské divadlo, Husovka, Muzeum, Galerie umění - v případě mé rodiny je jejich návštěva důvodem, pro který nám stojí za to do lázeňského území zajít. Ale je to jako výprava na cizí území. Dopravním prostředkem tam, dopravním prostředkem zpátky - zajít si po divadle na skleničku? Kam? A za jakou cenu?

Kromě toho k divadlu jsou po konci představení přistaveny autobusy, které návštěvníky divadla rozvezou do všech čtvrtí - lidé mají domovy daleko od těchto kulturních stánků...

Na návštěvu

Ke komu, když už tam lidi snad ani nebydlí? Tedy abych byla přesná, nebydlí tam nikdo z našich přátel, takže na návštěvu do této části Varů nechodíme.

Za prací

Kdysi dávno jsem pracovala v lázeňské části (za Thermalem) a tak jsem do této části Varů chodila denně. A byla jsem za to ráda. Na oběd jsme chodili do Lázní III., přes Dvořákovy sady domů...

Na nákupy

No tak to je tedy nereálné. Obchody znám sice pouze z výloh, uvnitř jsem byla pouze u Bati. Zboží se míjí s mým vkusem a ceny s mojí peněženkou. Takže ani tento důvod neobstojí. Obchody nejsou určeny mně, ale kdo v nich nakupuje, to nevím. Moc zákazníků v nich vidět není... Normální obchody vymizely s obyvateli Varů, kteří z lázeňské části odešli. Také konzumní kult velkých nákupních center ničí a vytlačuje malé a zajímavé obchůdky.

Jen tak se projít

jo, to je pádný důvod. Ale když už procházka, tak raději do lázeňských lesů, které jsou rychle dostupné téměř z kterékoliv části Karlových Varů. Od nás z Rybář jsme v tuhnickém lese za 10 minut. A pak už můžeme courat v přírodě hodiny a hodiny. I když je pravda, že kdykoliv se ocitnu v lázeňské části města kvůli nějaké kulturní akci, využiji svou přítomnost v těchto končinách k tomu, abych si město prošla a procházku si vychutnala, protože se mi tam líbí. Procházet se po sídlišti na Čankovské? No to není přeci totéž..

Není to moc objektivní, což?

RŮŽOVÝ DENÍK

Jsem rozený Karlovarák. Na Kolonádu jsem kdysi, jako malá, chodila s dědou pro vřídelní vodu a na prameny. S rodiči se dívat na Vřídlo, kolonády a také na oplatku a na zmrzlinu. Jezdili jsme po okolních lesích, na vyhlídky a na Dianu.

Poslední dobou sem chodíme, jen když nám přijede nějaká návštěva. Na oplatku (bohužel už to není, co to bývalo) a na Vřídlo. A také na Dianu. Tady jedno velké lákadlo - Motýlí dům. Vzali jsme tam rodiče, byli moc zklamaní. Říkali, že by to spíše nazvali Motýlí byt:-). Ale rozhodně vítám jakoukoliv snahu. Vřídlo je teď velmi zajímavé z toho pohledu, že tryská venku, ale ani jeho střík není takový jako dítě pamatuji:-). Vždy si doma zapomenu kalíšek na horkou vodu a vždy z kolonády odcházím bez ochutnání. Ceny ve Vřídle i za běžný kalíšek jsou opravdu přemrštěné.

Na Kolonádě jsem v posledním roce byla pouze 3x. Mám malé děti a vlastně nemám žádný cíl, proč se s nimi na Kolonádu vypravit. Jsou divoké a nebaví je jen tak chodit a koukat na domy. Chtělo by to více lákadel. Tím nemyslím pískoviště u Mlýnské kolonády. Dvakrát jsem tu byla na nákupu šperků v obchodě Pandora. Po třetí s dětmi, na návštěvě nové expozice Muzea Karlovy Vary. Muzeum doporučuji všem. Nová expozice je skvělá, pracovníci příjemní. Cestou zpět jsem si všimla nádob na tříděný odpad, což vítám, ale myslím, že by se na kolonádu hodily v jiném stylu a duchu.

U podzemí Vřídla, vedle kostelu Máří Magdalény vznikl malý parčík kde by se mohli umístit nějaké prvky pro děti. Je tam pouze rybníček zaházený nepořádkem a lavička. Toto místo by se mohlo využít líp.

Zvonkohra děti zaujala jen na chvíli. Bylo totiž plno. Více jak čtyři děti se tam nevejdou. Od Puppů až k hlavní poště jsme neměli jedinou možnost koupit si zmrzlinu. U Morového sloupu nabízeli Zmrzlinu v Trdelníku za 140 Kč. To bylo jediné, co

bylo v nabídce. To samé veřejné WC. Zaujali nás sochy z písku. Více takovýchto artefaktů nebo soch, uměleckých děl by určitě zvýšilo návštěvnost Karlovaráků.

Na Kolonádu jako takovou ani děti nechtějí. Takže spíše chodíme do okolních lesů. Co bych opravdu uvítala, jsou akce na kolonádách, tanečky, koncerty. Park u divadla je naprosto parádní pro tato shromáždění, důkazem je festival...

Chybí obchod, kde si člověk může koupit třeba rohlík. A také Návštěvní řád... Mohlo by se tu například jezdit na kole nebo jít se psem...

ŠEDÝ DENÍK

24. 1. 2017

Všechny mé pokusy psát si deník skončily nezdarem – po několika týdnech, nanejvýš měsíciích záznamy řídly, krátily se. Zde je pokus nový a snad – vzhledem k jeho jasně vymezenému horizontu a možná i díky představě čtenáře tentokrát nezklamou. Sledovat lázeňskou zónu, sledovat samu sebe v lázeňské zóně...

Dnes jsme s E. nastoupily do přeplněného autobusu číslo 2, směr Divadelní náměstí. Bylo sedm večer, a tak jsme hádaly, kam všichni ti lidé asi jedou. Ti, kteří seděli, měli nákupní tašky, a tak se nejspíš vraceli z výchozí stanice linky, od obchodního komplexu zpět do svých domovů či hotelových pokojů. Mezi stojícími bylo několik hezky oblečených, možná jeli na Labutí jezero. To jsme už viděly minulý rok...

My jsme vystoupily na zastávce Libušina a spěchaly do Imperiálu. Prošly jsme pod obrovským křišťálovým lustrem a pak jsme se dobrou hodinu plně soustředily na pásmo tanečků dětí ze Šmeralky. Viděly jsme malou Á. s kufříkem. Směs lehkosti a křečovitosti, dětskosti a dospělosti mě několikrát – proti mé vůli – dojala.

27. 1. 2017

Přijeli I. a P. z Prahy, a tak jsme se vydali na velkou procházku přes Tři kříže, Goethovku, Petřín, kolem Máří a pouze páru chrchlajícího vřídla a po pravém břehu Teplé zpět, i s B., která nemá mezi kolonádní sloupy povolený přístup. Vylezli jsme pak do kopečku, Sadovou ulicí k restauraci Tusculum, kde nás nikdy s B. nevyhodili, i když hrozně štěkala, a dali si výbornou rybí polévku a kynuté knedle.

V únozu

Vydaly jsme se do lázeňské zóny s kolegyní, abychom se setkaly s panem T. Připomínal mi profesora V. Když jsme stoupaly

po schodech do prvního patra úzké budovy naléhající na Zítkovu kolonádu, kde SPLZAK, pro který pan T. pracuje, sídlí, pokoušela jsem si vybavit, které další budovy či domy jsem v lázeňské zóně viděla zevnitř. Divadlo, Lázně III, Lázně I, Pupp, Thermál, lanovku... Také jeden hotýlek - procházela jsem stavbou s okouzlenými Hladovými během Dne architektury před několika lety... Nikdy jsem nebyla v žádném soukromém domě. Lázeňská zóna je pro mě především venku. A přesto - jako by to byla velká budova.

17. 4. 2017

Nepovedlo se mi zaznamenat každou z mých cest do lázeňské zóny. V uplynulých dvou měsících jsem se za hranice Thermálu dostala několikrát, nicméně jsem nedokázala sama v sobě - natož na papír - své cesty vůbec jako cesty pojmenovat. Byly to prostě pochůzky, během nichž jsem město nevnímala.

Napadá mě, že zde narážím na jedno zkreslení, nevyhnutelnou deformaci deníkové formy svědectví. Každá cesta, expedice do lázeňské zóny bude jedinečná - ne nutně proto, že je jedinečné toto území, ale proto, že ji takto vypichuje, zjedinečuje deníková reflexe.

Velikonoční pondělí jsem nicméně strávila způsobem, jenž by nebyl možný nikde jinde než ve Varech. S K. na zádech jsme se pustili do lázeňských lesů na protějších kopcích (pro nás Drahočičky). Nejprve jsme zahlédli ocas procesí mizející v útrokách ruského kostela. Než se zástupy věřících dostaly dovnitř, zněly nám nad hlavou zvony, hudba zvonů (vzpomněla jsem si na gdaňskou kolegyni, jejíž kamarádka se živí jako hráčka na kostelní zvony). Pak jsme se vydali před Versailles kolem posedů obklopených zkyřelou půdou do lesů, šplhali nahoru podél potoka, přečetli si velmi velikonoční citát z Evangelia na kříži u Lesní pobožnosti a pak se vydali průsmekem za kopec, cestičkou, ze které se otevírá pohled směrem k tepelskému údolí, pod Rusalkou a zpět na stranu Karlových Varů.

Vynořili jsme se z lesů kousek nad Puppem a sledovali zadní dvorky domů na Staré louce. K Zítkově kolonádě jsme sestoupali cestou ukrytou mezi rododendrony, právě kvetly, a my se hbitě vyhýbali toaletním papírům. A než jsme překročili Teplou, abychom s B. neporušovali lázeňský řád, načepovali jsme si plný pohárek pramene.

K. se probudil až u Thermálu, spustil se déšť a celé prostranství - s nevkusnými stánky a spěchajícími turisty, které překvapil déšť - vypadalo uboze.

BÍLÝ DENÍK

Milá Terezo,

posílám (KONEČNĚ) těch pár řádek deníku. Moje Terez se zhrozila, že jsem psala jen na papír a ne do toho krásného sešitu, který jste nám dala. Musím říci, že jsem nějak už předem tušila, že se do lázeňské zóny moc nedostanu, ale projekt se mi líbil, tak jsem do toho šla. Sešit jsem využila na zapisování snů k semináři Sny léčí.

Leden 2017

Krásná zima, tak krásná, že by bylo hezké projít se lázeňskou zónou. Ale jezdím k zubaři a pak se z toho doma vzpamatovávám.

Únor 2017

Zase jsem se celý měsíc nedostala do lázeňské zóny. Tím, že píši tento lázeňský deník, si tedy opravdu uvědomuji, že pro mne je tohle trochu odlehlá část Varů, vlastně opravdu asi skanzen. V teplejších měsících se tam ráda podívám, ale teď? Uvědomuji si, že pro mě v lázeňské zóně není žádné praktičtější lákadlo. Například v Praze také musím čas od času projít Staroměstské náměstí, kterému bych se nejraději vždy vyhla - ty přišerné davy a davy lidí! Ale je to pro mě nejkratší cesta do mého milého obchůdku a v Týnské uličce si ráda v klidu něco smlsnu v indické jídelně. Ale ve Varech? V této lázeňské zóně? Neprojdou tudy, abych si pak někde koupila šikovnou sukni a poté si sedla do příjemné kavárny na slaný koláč nebo... Když se zamyslím, opravdu od Vřídelní kolonády po Grand Hotel Pupp není jeden jediný obchod, do kterého bych ráda zašla. Snad Městská galerie. Ale studený porcelán mě odrazuje. Restaurace a kavárny ke mně také nejsou přátelské - ty ceny! Ano, občas si někde dám drahou kávu. Snad proto, abych se nermoutila, že mě tahle část Varů zcela vyloučila.

Březen 2017

Zase nic.

Duben 2017

Vzadu v galerii je pro mne zajímavá výstava. Snad bude počasí na vycházku lázeňskou zónou... Nebylo.

Květen 2017

K mému údivu mi přítelkyně řekla, že do lázeňské zóny chodí kvůli obchodu s minerály. Podívovala jsem se, protože mám kameny také ráda, ale obchod jsem neznala. Bylo mi vysvětleno, kde se prodejna nachází - proti kostelu za Lázněmi I. Konečně pro mne důvod, proč jít do lázeňské části. Krásný jarní den. Minerály nádherné: koupila jsem si dva ametríny. Chtělo se nám projít za Zámeckou věž, cestičkami, které vedou nad Zámeckou a Zítkovu kolonádou. Ale ouha - ještě byly zavřené a zamčené branky. Bylo zajímavé vnímat, jak dole na vyšperkované pěší zóně proudí lidé. Bylo jich ten dnešní krásný den opravdu hodně. A o pár metrů výše, na cestičkách, které by byly jinak velmi romantické, se válí odpadky a staré lahve od vína a piva. Docela smutné. Asi jako kdyby si trochu afektovaná modelka vzala na molo ušmudlanou podprsenku.

Červen 2017

Další impulz - cíleně jsem šla před Zítkovu kolonádu, poslechnout si bubnování, zpěv a tanec skupiny Ghana zrána. Okamžité nadšení, jakmile začali zpívat. Lidé se zastavovali, hned se začali pohupovat do rytmu. Energie, radost, pohoda. Nakonec mnozí neodolali a pustili se společně do tance.

ZELENÝ DENÍK

7. 2. 2017, 30 minut

Schůzka s ředitelem Správy kolonád. Strážci pramenů.

Strážce vstupu do lázeňské zóny - THERMAL.

Jak se blížíme na promenádu, cítím, že se těším, až uvidím kolonádu. Zas, jako vždy, přemýšlím nad Thermalem. Vypadá jak zanedbaný kulturák.

Lázně III. - bizarní vizuální smog. Kroutím hlavou nad reklamou, která se vymkla z kloubů. Proč se obchodníci potřebují navzájem přebíjet? Azbuka, azbuka, azbuka. Nerozumím! A zajímá mě, co je tam napsáno. Najednou se ocitáme ve světě, kde jsou vedle sebe různé kultury, jazyky. Je to i vzrušující. Znovu-oživit fragmenty ruštiny?

Zlom na dvoře ředitelství. Nenápadný, na dvoře ve skále. Prameny a tajemství.

Zítkova - Mlýnská kolonáda. Pavilón nahoře. Tady by se dalo dělat věci. Místo pro kavárnu! Proč to zajímavé je nevyužité? Co na to strážci pramenů?

Březen 2017, 45 minut

Hledání místa pro festival Vzbudme Vary.

Lovely, lovely Zámečák.

Svižná chůze, opět kolem Thermálu. Kamarádka mě upozorňuje na místo ideální pro divadelní představení pod válcem Velkého sálu.

Prostor u Teplé, neudržovaný. Promítají se mi v hlavě obrázky z MFF KV, kdy prostor žije a mění se. Cítím trochu vztek.

Teplá je jedna z mých zamilovaných říček. Slušela by jí žijící Náplavka.

Kavárna na rohu Dvořákových sadů. Spí? Ožije? Kdy?

Dvořákovy sady a Sadová kolonáda. U Hadího pramene jsou právě pásky zákazu vstupu. Myslím na svou prababičku, která měla penziónek pár metrů nad ním, v Sadové ulici. Vstupujeme přes zákaz vstupu k Hadímu pramenu. Paní z technických služeb to

rozčílí. Vysvětlujeme, že potřebujeme projít.

Kolem neudržovaných Lázní III. Nádherná stavba, i když využívaná, jako by ležící ladem.

Procházíme lázeňskou ulicí a napadne nás vyjet výtahem na Zámecký vrch. Pomalý výtah nás doveze do secesní Ohmannovy stavby. Zámecká věž, skrytá, přestože viditelná. Z terasy pohledy a panoramata. Místo nás okouzlí svou zahalenou krásou a překvapí zákoutími. Ticho kontrastuje s ruchem Lázeňské ulice pod ní.

Je jasné, že si nás místo vybralo; další část festivalu bude tady!

Doma se pak na internetu dozvídám o Duchu pramenů, který bdí nad prameny Varů a sídlí v Zámecké skále...

Pak o Zámečáku mluvím s několika lidmi, co zde vyrostli. Všichni mají v očích posvátné vytržení, možná úctu...

ČERVENÝ DENÍK

25. 2. 2017

Je nádherný den. Po delším marodění vyrážíme celá rodina na procházku. V batohu máme kromě svačiny (3 děti) i pohárky na prameny. Došli jsme z Tuhnic až k Mariánské kapli. Dlouho jsme u ní nebyli, možná několik let. Naposledy bylo ještě možné nahlídnout dovnitř skrze mříže ve dveřích. Nyní je tam sklo. Cestou ke kapli po pravé straně dole vyrostla jakási prosklená přístavba hotelu, vevnitř je bazén. Je zajímavé, jak je místo u lanovky chladné. Zatímco celou lázeňskou zónu prohřívalo slunce, tam na vás padne tmavý a studený chlad. Na schůdkách vedoucích k Mariánské kapli byl dokonce ještě led a sníh. Cestou samozřejmě proběhla oplatka - tedy nejedna... Prameny jsou fascinující nejen pro děti. Ochutnali jsme všechny. Cestou zpátky jsme zašli ještě k Hadímu prameni, který našim dětem chutnal ze všech nejvíc. Máme psa, který s námi nešel; nevěděli jsme, jak je to v lázeňském území se zákazy, ale tušili jsme, že jsou. Potkali jsme asi pět psů. Jsou tam značky zákazu u Mlýnské kolonády, ale na druhé straně řeky, po Vřídelní asi smí. Pak nesmí dovnitř do Vřídla, ale projít se tam dál se psem se asi dá. Příště to prubnem...

V jezírku u planatu ve Dvořákových sadech byla ještě ledová krusta. Vydařená jarní procházka, velmi příjemná, všude plno lidí radujících se ze slunného dne. Jen vřídlo (venku) nestříkalo. Proč? Nevíme.

27. 2. 2017

Návštěva interaktivní galerie - Becherova vila za účelem výrobení masopustní masky.

7. 3. 2017

Večerní koncert Václava Koubka v Galerii umění. Bylo to skvělé! (Žádná lázeňská procházka, museli jsme autem, kvůli rychlému návratu domů - děti hlídala babička. Tak snad jen poznámka, že to jde a vedle galerie se dá dobře zaparkovat na menším zastrčeném parkovišti.)

13. 3. 2017

Dnes jsme šli do lázeňského centra vyloženě účelově. Nabrat si na doma prameny. Nejlepší se zdál Mlýnský, alespoň se to píše... Dobrá tedy - došli jsme s Matouškem k němu, že si nabere (2 lahve). Byla tam fronta! Spolu s námi se rozhodlo dalších asi 8 lidí. Chvilku to trvá, nebylo to ale nudné čekání - o zábavu se všem postaral Matouš (3 r.), který za hlasitého, velmi hlasitého (intenzita se zvyšovala počtem sledujících) mmmmmňňňaaaaammmmm, to je dobrý, vychutnával prameny. Takové karlovarské bohatství ocení i ti nejmenší. Zastavili jsme se u Hadího pramene, kde jsme rozbili pohárek. Příště tedy kupuji zas další.

14. 3. 2017

Dnes jen rychle pro Mlýnský pramen. Přemýšlíme o pitné kúře po dobu minimálně doporučených 3 týdnů.

Ve městě krásně, u pramene zase fronta.

Tentokrát jsme nešli domů pěšky. Zastavili jsme se u vřídla, které si Matoušek přál vidět..., leč nestříkalo. Trochu nám to pokazilo nadšené očekávání. Šli jsme na bus...

6. 4. 2017

Vernisáž v Galerii umění.

Je krásněm. Zjišťujeme, že jsou otevřené (odemčené) zvonkohry; jdeme ale bez dětí - příště jdou s námi... Bylo jim vždy líto, že jsou zamčené!

Kromě toho zjišťujeme, že v Galerii umění se toho poměrně dost

děje. A vernisáž byla úplně plná. Plný sál v galerii. Občas zajdeme na koncert, a tak plno nebývá. Překvapilo nás to mile.

8. 4. 2017

Je krásně. Jdeme do centra z Tuhnic lesem, asi nejhezčí cesta, co tam vede. Jdeme celá rodina, bez psa, protože máme v plánu výstavu Katastrofy na Karlovarsku v Zámecké věži, která je kvůli výstavě otevřená. Zajímá nás to tam, nikdy jsme tam vevnitř nebyli. A děti zajímají katastrofy...

Scházíme pod Sokolákem, u Becherovy vily, kolem ruského kostela na Zámecký vrch. Kupujeme cestou ještě malé pivo a vodu v občerstvení u Lukáše. Ve večerce na Zámečáku si děti kupují sušenku.

Před Zámeckou věží trochu kazí dojem lázeňského města přetékající koš s odpadky, ale jako fakt hodně, což nás zarazilo... trochu za rohem... tak asi proto.

Výstava nebyla nic moc, asi jsme čekali trochu něco jiného, tedy hlavně děti – ale nelitovali jsme. Pohled ze Zámecké věže na Tržiště, kopec a tak... úplně nás šimraly nohy. Moc pěkný, jiný pohled na Vary z ochozu Zámecké věže. Dříve tam prý bývala kavárna. Nebo vinárna?

Pak jsme se osvěžili na kopci pramenem, koupili tradičně oplatku a jeli busem domů. (Děti toho měly dost v nohách, protože už ráno jsme byli v lese.)

2. 5. 2017

Po školce jdeme rovnou procházkou do města, že si zajdeme na zmrzku, oplatku a prameny – s klukama oslavit ten lásky čas. Byla ale neuvěřitelná zima, takže největším potěšením nebyla zmrzlina, ale Mlýnský pramen.

Hned vedle, kde před nedávnem stával Karel IV., kdosi budoval sochu novou. Ohřátí pramenem jsme vznikající dílo chvíli pozorovali, ale byla fakt zima – návrh popojít k teplé oplatce děti uvítaly...

Oplatku jsme u stánku proti dřevěné kolonádě nekoupili, byla

tam nijak se nemenšící fronta. Popošli jsme tedy k pramenům dovnitř, kde kdysi tryskalo vřídlo - zavřeno. Tak ještě nějaký ten pohárek vypijeme a frčíme domů.

Jedem od divadla. Na druhé straně řeky slyšíme zvonkohry, na kterých kdosi šlape. Chvilí váháme, zda jít taky, ale červené nosy dětí volí jasně přijíždějící vyhřátý bus.

Taková normální ledová výprava za teplými prameny.

2. 6. 2017

Návštěva muzea - dětský den. Jdeme jen dva z celé naší tlupy.

Muzeum je krásné, chce to vidět. Rýžování, divadlo - a vše, co bylo pro děti připraveno - bylo moc fajn.

Do muzea se ještě vrátíme a vezmeme to jako dnes přes prameny i oplatky - taková naše klasická lázeňská procházka s kulturní a hravou tečkou (nebo zastávkou, vlastně).

ČÁST TŘETÍ: PROSTOR PRO VÁS

Jak vnímáte lázeňskou zónu vy?

